

Illusionisten

Illusionisten knyter upp alla knutar med en knyck.

Han säger: "Titta nu noga här." Tar ringarna, var och en för sig.

För dem en och en samman, och i en rörelse hänger de samman i den starkaste kedja.

Snöret: "Ja, ta en titt på det här snöret. Jag behöver det inte." Han virar upp det runt ena handens fingrar, och klipper av längs med pekfingret. "Se här, nu tar jag detta, det är bara skräp nu, inte sant?"

Han tar repstumparna och stoppar dem i en blank röd tygpåse. Han stänger igen påsens öppning med ett dragsnöre.

"Nu ska vi se." Säger han och skakar påsen. "Nu ska vi se om vi kan få ut något användbart av detta."

Han öppnar den röda påsen och drar upp ett helt snöre, med knutar hårda som berget.

Nu tar han och håller upp snöret framför oss. Pekar och ser granskande ömsom på det och på oss.

"Det var väl inte så här jag hade tänkt mig precis."

Säger han och slår med snöret i luften. "Händer det något? Nej."

En gång till. "Nej."

Han tar tag om båda ändar och ser finurligt på snöret och sen tillbaka på oss. Han rycker till med en knyck och ler samtidigt som vi ser knutarna ha försvunnit.

"Nu. Gick det."

"Nå, vad tycker ni..?"

Vi applåderar.

"Tack mina damer. Tack mina herrar."

Illusionisten slår ut sina armar och bugar. Med en vänligt men igen så finurligt smil, möter han allas våra blickar och bländad av strålkastarens ljus, ingens.

Författaren LenaJohansson med Poeter.se id #9122 innehar upphovsrätten